

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Пресуда Европског суда за људска права по представци број 8044/06 – Чижкова против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ČIŽKOVÁ против СРБИЈЕ
(Представка број 8044/06)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

19. јануар 2010. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету *Čižková* против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

Françoise Tulkens, *председник*,

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria, *судије*,

и Sally Dollé, *секретар Одељења*,

после већања на затвореној седници одржаној 15. децембра 2009. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 8044/06) против Државне заједнице Србија и Црна Гора, коју је Суду поднела, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: “Конвенција”), држављанка Чешке, гђа Drahomíra Čižková (у даљем тексту: “Подноситељка представке”), дана 16. фебруара 2006. године.
2. Од 3. јуна 2006. године, после Декларације о независности Црне Горе, Србија је искључива страна уговорница у поступцима пред Судом.
3. Подносиољку представке је заступао г. S. Myslíl, адвокат из Прага. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, г. С. Царић.
4. Дана 30. августа 2006. године Председник Другог одељења је одлучио да Владу обавести о представци. Примењујући члан 29. став 3 Конвенције, решио је, такође, да основаност представке разматра истовремено када и допуштеност.
5. Влада Чешке је позвана да интервенише у овом поступку (члан 36. став 1 Конвенције). Међутим, дописом од 12. фебруара 2007. године она је обавестила Суд да не жели да искористи ово своје право.

ЧИЊЕНИЦЕ

ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

6. Подносиатељка представке је рођена 1947. године и живи у месту Табор, Република Чешка.
7. Подносиатељка представке је 27. августа 1982. године била учесник велике саобраћајне несреће у Србији. Кола су јој уништена у директном судару са међуградским аутобусом при чему су подносиатељка представке и сви чланови њене породице претрпели озбиљне повреде.
8. Подносиатељка представке је 16. маја 1985. године поднела тужбу за накнаду штете против српског осигуравајућег друштва Општинском суду у Новом Саду.
9. Пошто је предмет два пута враћен на нижу инстанцу, што се догодило пре него што је Србија ратификовала Конвенцију, стране у домаћем поступку су 25. октобра 2002. године обавестиле Општински суд да су спремне да размотре пријатељско поравнање.
10. Општински суд је 18. марта 2003. године прекинуо поступак, наводећи да ће он бити настављен ако стране у спору не постигну поравнање.
11. Пошто су преговори у вези са пријатељским поравнањем били неуспешни, подносиатељка представке је 13. фебруара 2004. године ургирала код Општинског суда да поступак настави.
12. После најмање три заказана рочишта и пријема извештаја вештака, Општински суд је коначно донео делимичну пресуду у корист подносиатељке представке. Неодређеног датума после тога ова пресуда је постала правоснажна пошто ниједна страна у спору није уложила жалбу.

I НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1 КОНВЕНЦИЈЕ У ВЕЗИ СА ДУЖИНОМ ПРЕДМЕТНОГ ПОСТУПКА

13. Подносиатељка представке се жалила према члану 6. став 1 Конвенције да дужина поступка о коме је реч није била компатибилна са захтевом „разумног рока“ који гласи како следи:

“...Свако, током одлучивања о његовим (или њеним) грађанским правима и обавезама ... има право на правичну ... расправу у разумном року ... пред непристрасним судом ...”

14. Влада је оспорила ту тврдњу.
15. Суд примећује да је предметни поступак завршен до 14. јуна 2007. године. Пошто је Тужена држава ратификовала Конвенцију 4. марта 2004. године, он је стога у надлежности Суда *ratione temporis* више од три године и три месеца у једном нивоу судске надлежности.

16. Суд такође подсећа да се, како би се утврдила оправданост предметног закашњења, мора узети у обзир стање предмета на дан ратификације (видети, *mutatis mutandis*, *Styranowski против Пољске*, 30. октобар 1998. године, *Извештају о пресудама и одлукама 1998-VIII*) и примећује да је до 3. марта 2004. године спорни поступак већ трајао скоро деветнаест година укупно.

17. Влада је ставила разне примедбе на допуштеност подносиољкине жалбе. Међутим, Суд је одбацио сличне примедбе у многим ранијим предметима (видети, на пример, *Цветковић против Србије*, број 17271704, ст. 38 и 42, 10. јун 2008. године, *Томић против Србије*, број 25959/06, ст. 81 и 82, 26. јун 2007. године, *В. А. М. против Србије*, број 39177/05, ст. 85 и 86, 13. март 2007. године). Он не налази било какве посебне околности у предметном случају које би захтевале одступање од ове праксе. Према томе, он проглашава притужбе допуштеним.

18. Влада је даље навела да није било повреде члана 6.

19. Суд понавља да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности предмета и позивањем на следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиоца представке и односних органа и од какве је важности спор за подносиоца представке (видети, међу многим другим ауторитетима, *Frydlender против Француске* [ВВ], број 30979/96, став 43, ЕЦХР 2000-VII).

20. Суд је често налазио повреде члана 6. став 1 Конвенције у предметима који покрећу питања слична оном у предметном случају.

21. Пошто је прегледао све материјале који су му достављени, Суд сматра да Влада није изнела ниједну чињеницу ни убедљиви аргумент који би могао да га убеди да донесе другачији закључак у постојећем предмету. С обзиром на његову праксу по овом питању, Суд сматра да је дужина предметног поступка била прекомерна и да није испунила захтев „разумног рока“. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1.

II НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1 КОНВЕНЦИЈЕ У ВЕЗИ СА ПРАВИЧНОШЋУ ПРЕДМЕТНОГ ПОСТУПКА

22. Подносиољка представке се даље жалила према члану 6. Конвенције да је предметни поступак неправичан.

23. Суд примећује да подносиољка представке није искористила могућност да уложи жалбу на пресуду Општинског суда од 14. јуна 2007. године. Произлази да је овај део представке недопуштен због неисцрпљења домаћих правних средстава према члану 35. ст. 1 и 4 Конвенције.

III ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

24. Члан 41. Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета

25. Подносиатељка представке је тражила 50.000 евра (ЕУР) и 130.000 евра за претрпљену нематеријалну, односно материјалну штету.

26. У вези са наведеним, Суд сматра да је подносиатељка представке морала претрпети извесну нематеријалну штету као последицу процедуралног закашњења о коме је реч. Сходно томе, узимајући у обзир околности предмета и пресуђујући на основу правичности, Суд подносиатељки представке додељује 1.200 евра по овом основу.

27. Суд, међутим, не примећује узрочну везу између утврђене повреде и тражене материјалне накнаде. Он зато одбацује захтев подносиатељке представке с тим у вези.

B. Трошкови

28. Подносиатељка представке није поднела захтев за накнаду трошкова. Сходно томе, Суд не мора да одлучује по овом основу.

B. Затезна камата

29. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном у вези са дужином поступка, а остали део представке недопуштеним,
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1 Конвенције,
3. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиатељки представке, у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2 Конвенције, износ од 1.200 евра (једна хиљада две стотине евра), на име претрпљене нематеријалне штете, који ће бити претворен у националну валуту тужене државе по курсу који ће важити на дан исплате, плус сваки порез који се може платити,

(б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведени износ по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена;

4. *Одбија* преостали део захтева подносиатељке представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 19. јануара 2010. године, према Правилу 77 ставови 2 и 3 Пословника Суда.

Sally Dollé
Tulkens
Секретар

Françoise
Председник

SECOND SECTION

CASE OF ČÍŽKOVÁ v. SERBIA

(Application no. 8044/06)

JUDGMENT

STRASBOURG

19 January 2010

This judgment will become final in the circumstances set out in Article 44 § 2 of the Convention. It may be subject to editorial revision.

In the case of Čížková v. Serbia,

The European Court of Human Rights (Second Section), sitting as a Chamber composed of:

Françoise Tulkens, *President*,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nona Tsotsoria, *judges*,
and Sally Dollé, *Section Registrar*,

Having deliberated in private on 15 December 2009,

Delivers the following judgment, which was adopted on that date:

PROCEDURE

1. The case originated in an application (no. 8044/06) against the State Union of Serbia and Montenegro, lodged with the Court, under Article 34 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (“the Convention”), by a Czech national, Ms Drahomira Čížková (“the applicant”), on 16 February 2006.

2. As of 3 June 2006, following the Montenegrin declaration of independence, Serbia remained the sole respondent in the proceedings before the Court.

3. The applicant was represented by Mr S. Myslil, a lawyer practising in Prague. The Serbian Government (“the Government”) were represented by their Agent, Mr S. Carić.

4. On 30 August 2006 the President of the Second Section decided to give notice of the application to the Government. Applying Article 29 § 3 of the Convention, it was also decided to examine the merits of the application at the same time as its admissibility.

5. The Czech Government were invited to intervene in the proceedings (Article 36 § 1 of the Convention). However, by letter of 12 February 2007, they informed the Court that they did not wish to exercise their right to do so.

THE FACTS

THE CIRCUMSTANCES OF THE CASE

6. The applicant was born in 1947 and lives in Tabor, Czech Republic.

7. On 27 August 1982 the applicant was involved in a major traffic accident in Serbia. Her car was destroyed in a head-on collision with an inter-city bus while the applicant and her family members all sustained serious injuries.

8. On 16 May 1985 the applicant filed a compensation claim against a Serbian insurance company with the Municipal Court in Novi Sad (*Opštinski sud u Novom Sadu*).

9. Following two remittals, both of which took place before Serbia ratified the Convention, on 25 October 2002 the parties in the domestic proceedings informed the Municipal Court that they were willing to consider a friendly settlement.

10. On 18 March 2003 the Municipal Court suspended the proceedings, stating that they would be continued should the parties fail to reach a settlement.

11. Since the friendly settlement negotiations were unsuccessful, on 13 February 2004 the applicant urged the Municipal Court to resume the proceedings.

12. Following at least three scheduled hearings and the receipt of an expert's report, on 14 June 2007 the Municipal Court ultimately ruled partly in favour of the applicant. On an unspecified date thereafter this judgment became final since neither party filed an appeal against it.

I. ALLEGED VIOLATION OF ARTICLE 6 § 1 OF THE CONVENTION CONCERNING THE LENGTH OF THE PROCEEDINGS IN QUESTION

13. The applicant complained under Article 6 § 1 of the Convention that the length of the proceedings in question had been incompatible with the "reasonable time" requirement which reads as follows:

"In the determination of his civil rights and obligations ... everyone is entitled to a ... hearing within a reasonable time by [a] ... tribunal ..."

14. The Government contested that argument.

15. The Court observes that the proceedings in question ended by 14 June 2007. Since the respondent State ratified the Convention on 4 March 2004, they have thus been within the Court's competence *ratione temporis* for a period of more than three years and three months at one level of jurisdiction.

16. The Court also recalls that, in order to determine the reasonableness of the delay at issue, regard must be had to the state of the case on the date of ratification (see, *mutatis mutandis*, *Styranowski v. Poland*, 30 October 1998, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII) and notes that on 3 March 2004 the impugned proceedings had already been pending for almost nineteen years in all.

17. The Government raised various objections to the admissibility of the applicant's complaint. However, the Court has rejected similar objections in many previous cases (see, for example, *Cvetković v. Serbia*, no. 17271/04, §§ 38 and 42, 10 June 2008; *Tomić v. Serbia*, no. 25959/06, §§ 81 and 82, 26 June 2007; *V.A.M. v. Serbia*, no. 39177/05, §§ 85 and 86, 13 March 2007). It finds no particular circumstances in the instant case which would require a departure from this jurisprudence. It therefore declares this complaint admissible.

18. The Government further stated that there had been no violation of Article 6.

19. The Court reiterates that the reasonableness of the length of proceedings must be assessed in the light of the circumstances of the case and with reference to the following criteria: the complexity of the case, the conduct of the applicant and the relevant authorities and what was at stake for the applicant in the dispute (see, among many other authorities, *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

20. The Court has frequently found violations of Article 6 § 1 of the Convention in cases raising issues similar to the one in the present case.

21. Having examined all the material submitted to it, the Court considers that the Government have not put forward any fact or argument capable of persuading it to reach a different conclusion in the present case. In view of its case-law on the subject,

the Court therefore considers that the length of the impugned proceedings was excessive and failed to meet the “reasonable time” requirement. There has accordingly been a breach of Article 6 § 1.

II. ALLEGED VIOLATION OF ARTICLE 6 § 1 OF THE CONVENTION CONCERNING THE FAIRNESS OF THE PROCEEDINGS IN QUESTION

22. The applicant further complained under Article 6 of the Convention that the proceedings at issue had been unfair.

23. The Court notes that the applicant did not avail herself of the opportunity to file an appeal against the Municipal Court's judgment of 14 June 2007. It follows that this part of the application is inadmissible for non-exhaustion of domestic remedies, pursuant to Article 35 §§ 1 and 4 of the Convention.

III. APPLICATION OF ARTICLE 41 OF THE CONVENTION

24. Article 41 of the Convention provides:

“If the Court finds that there has been a violation of the Convention or the Protocols thereto, and if the internal law of the High Contracting Party concerned allows only partial reparation to be made, the Court shall, if necessary, afford just satisfaction to the injured party.”

A. Damage

25. The applicant claimed 50,000 euros (EUR) and EUR 130,000 in respect of the non-pecuniary and pecuniary damages suffered, respectively.

26. As regards the former, the Court considers that the applicant must have suffered some non-pecuniary damage as a result of the procedural delay at issue. Accordingly, taking into account the circumstances of the case and making its assessment on an equitable basis, the Court awards the applicant EUR 1,200 under this head.

27. The Court, however, does not discern a causal link between the violation found and the pecuniary damage sought. It therefore rejects the applicant's claim in this regard.

B. Costs and expenses

28. The applicant did not make any claim for costs and expenses. Accordingly, the Court is not required to make an award under this head.

C. Default interest

29. The Court considers it appropriate that the default interest should be based on the marginal lending rate of the European Central Bank, to which should be added three percentage points.

FOR THESE REASONS, THE COURT UNANIMOUSLY

1. *Declares* the complaint concerning the length of the proceedings admissible and the remainder of the application inadmissible;
2. *Holds* that there has been a violation of Article 6 § 1 of the Convention;
3. *Holds*
 - (a) that the respondent State is to pay the applicant, within three months from the date on which the judgment becomes final, in accordance with Article 44 § 2 of the Convention, EUR 1,200 (one thousand two hundred euros) in respect of the non-pecuniary damage suffered, which sum is to be converted into the national currency of the respondent State at the rate applicable on the date of settlement, plus any tax that may be chargeable;
 - (b) that from the expiry of the above-mentioned three months until settlement simple interest shall be payable on the above amount at a rate equal to the marginal lending rate of the European Central Bank during the default period plus three percentage points;
4. *Dismisses* the remainder of the applicant's claim for just satisfaction.

Done in English, and notified in writing on 19 January 2010, pursuant to Rule 77 §§ 2 and 3 of the Rules of Court.

Sally Dollé
Registrar

Françoise Tulkens
President“